

**ДЖОУН РИХТЪР
НЕ РАЗКАЗВАЙ ТВЪРДЕ
МНОГО**

Превод от английски: Елза Станчева, 1987

chitanka.info

След като полицаите си тръгнаха — двамата, които бяха пристигнали от Найроби с кола, и двамата африканци, дошли пеша от полицейския участък от другата страна на реката. — Матюа заключи голямата къща и се прибра в своята къщичка зад редицата от пиперови дървета. Добави още малко въглища в огъня, който почти бе угаснал в негово отсъствие, разпали го, докато пламъкът отново се разгоря, и пак сложи отгоре тенджерата с месо и боб. След това седна на каменните стъпала, за да размисли.

Небето над главата му бе ясно синьо, с пухкави бели облачета във висините. Повдигнеш ли поглед, щеше да види върховете на фламбоаяните, които растат надолу по реката, чиито алени цветове и широки зелени листа закриват оранжевия керемиден покрив на местния полицейски участък зад тях.

Черен или бял, полицаят си остава един и същ: надува се заради властта, която му дава униформата, и си мисли, че е по-велик от това, което е в действителност. Приятелят му Тано не се различаваше от останалите. Откакто Тано стана полицай, добротата му изчезна заедно със старата блага усмивка. Само когато сваляше и оставяше настрана тежките си ботуши, а току-що свареното помбе започнеше да бълбука в стомаха и да се влива във вените, лицето на Тано просветваше, устните му подигравателно се свиваха и смехът изпълваше гърлото му. И пак не както по-рано.

Днес Тано не бе дошъл като приятел. Подобно на останалите трима, той бе дошъл като полицай, с ботуши. Един ритник с ботуша и човек пада на колене. Много пъти бе ставало това пред очите на Матюа. И винаги стомахът му се преобръщаше.

За първи път това се случи в неговото село преди много години, когато той и Тано бяха момчета. По това време в полицията имаше само бели мъже и те пристигнаха с ботуши и униформи, с полюшващи се отстрани палки. Търсеха един човек. Матюа вече не си спомняше в какво престъпление обвиняваха този човек, но си спомни, че той и Тано наблюдаваха скришом от сянката до една колиба как намериха мъжа, ритяха го, биха го и накрая го замъкнаха някъде.

Матюа тръсна глава, за да пропъди спомените си и с въздишка се облегна на каменното стъпало. Нещата се бяха променили, но не така, както си бе мечтал. Имаха независимост и сега африканците носеха

полицейските униформи също като европейците. Един от тях бе Тано. Матюа се тревожеше още повече, когато африканец риташе африканец.

И все пак някаква плахост днес у Тано го учуди. Същото се отнасяше и за другия мъж, който бе дошъл от участъка от другата страна на реката, но острият ум на Матюа намери обяснение. Двамата чернокожи се чувстваха неловко пред огромния червенокос англичанин от Найроби, с униформа, по-натруфена от техните, който бе пристигнал с кола и с полицаи индус за шофьор. Англичанинът имаше подпухнало и безцветно лице с морави жилки по бузите. Ръждивите вежди се чумереха над суровите сини очи, а рунтавите мустаци потрепваха над навлажнените устни като косата на узрял царевичен кочан. Вместо униформена шапка индусът имаше колосан сикхски тюрбан и се взираше в Матюа със сурови блестящи очи, но също мълчеше, когато разпитът започна.

— Кога видя за последен път бвана^[1] жив? — попита англичанинът.

Матюа отвори уста, но не каза нищо. Много отдавна се бе научил, че не е в интересите на африканец с неговото положение да показва колко добре разбира езика на белите хора. Престореното невежество позволява да кажеш по-малко и да научиш повече. Мълчанието му бе възнаградено. Въпросът бе повторен, както очакваше, на суахили.

— След вечеря — отговори той. — Бвана каза, че повече нищо не иска и аз се прибрах в стаята си и си легнах. Още не беше минало девет.

— Какво чу през нощта?

Беше ли чул нещо? Някакъв слаб вик? Или може би дори нисък? Как да е сигурен? Би могло да бъде дървесна жаба или бухал, или пък дивият пронизителен вик на цибетката^[2], чийто лов е бил прекъснат. Вероятно е чул само звука на собственото си хъркане. Но отговорът на въпроса на червенокосия европеец изобщо не издаде съмненията му.

— Нищо не съм чул — каза Матюа.

— Нищо! — Мустакът потрепна, покритите с кървавочервени жилчици бузи пламнаха. — Как може да не чуеш нито звук? Погледни това! — В този момент стояха във всекидневната, където пух от сейба^[3] лежеше на купчини по пода, залепен на гроздове по килима от сизал^[4], който Матюа бе почистил с четка и премел за последен път

предишния ден. Бяла прах се бе наслоила в краищата на излъсканото дърво. Всеки стол бе изтърбушен, всички мебели — преобърнати и разпорени. И в спалнята не бе по-различно — дюшекът на парчета, възглавниците разкъсани, пера, като листа нападали из цялата стая, напомняха на курник след бой на петли.

— Моята къща е зад дърветата — Матюа посочи през прозореца. — Снощи беше много студено. — Самата истина, съжаляваше, че няма още едно одеяло. — Прозорецът ми беше затворен. Нищо не съм чул.

Индусът с лукавото жълтеникаво лице се обърна към англичанина, а главата и тюрбанът му се движеха като залепени.

— Спят като умрели. Но ми се струва, че тоя тук лъже.

Матюа с нищо не показва, че е разбрал подхвърлената на английски забележка, но старият гняв му припари в стомаха. Поуспокои се, когато видя какъв поглед отправи Тано към индуса. В него бе собствената му затаена омраза и още веднъж се почувствува свързан с приятеля, с когото виждаха в това жълтеникаво лице олицетворението на всички индуси, които ги бяха мамили и оскърбявали в своите магазини.

Преди много време англичаните бяха докарали работници индуси в Източна Африка — стотици, заедно със семействата им, — за да работят на железниците. Неколцина от тях се върнаха в родината си, а останалите се заселиха по крайбрежието и вътрешността на Източна Африка. В селцата и градчетата индийските „дука“ бяха единствените магазини. В големите общини магазините „дука“ бяха наредени един до друг, свързани като мъниста върху конец с помощта на тайни коридори, а в тях цените бяха твърди и вестта за появата на купувач африканец бързо ги обикаляше. Ако цената в някой от тях ти се стореше твърде висока, нямаше смисъл да влизаш в съседната врата. Цената на всичко бе неизменна и раздута до крайност — ориз, чай, захар, платове, конци, една-единствена игла. Лесно се научаваш да мразиш човека, от когото купуваш само половината от ориза, за който си платил, а тази половина не стига да нахраниш семейството си, и когато стискаш в ръка последната си монета.

Английският полицай се намръщи при думите на индуса, но замълча. Още на времето Матюа бе разбрал, че между тях също няма обич. Полицаят се обърна към Матюа и продължи разпита.

— Кога се върна в къщата?

— В шест и половина сутринта.

— Винаги ли отиваш по това време?

— Да.

— Но ти позвъни в полицейския участък чак в седем и петнайсет. Така ли е?

— Така е.

— Защо не се обади веднага? Какво прави от шест и половина до седем и петнайсет?

— Правих кифли.

Мустакът потрепна и когато се чуха думите, от влажните устни пръсна слюнка.

— За какво говориш? Кифли ли! Та твоят господар е бил убит!

— Не знаех, че бвана е мъртъв. Не влязох веднага в спалнята му.

— Защо? Не разбра ли от безредието, че е станало нещо?

Матюа поклати отрицателно глава.

Индусят пристъпи напред.

— Не си клати главата! Говори! — Заповедта, изречена на суахили, изригна чеснов дъх в лицето на Матюа. — Пипкаш се, за да измислиш някоя лъжа!

Матюа преглътна, но погледна право в черните очички на индуса.

— Не разбирам защо мислите, че лъжа. Все пак аз лично се обадох в полицията. — Матюа погледна да види дали Тано ще подкрепи думите му, но Тано се бе вторачил пред себе си.

Англичанинът гневно проговори:

— Искам да знам кога разбра, че бвана е мъртъв!

— В шест и половина влязох в къщата през кухненската врата. Винаги ходя във всекидневната, за да дръпна пердетата, но тази сутрин правих кифли и не успях да отида. Щях да го направя по-късно, докато кифлите са във фурната, след като занесях на бвана първата му чаша чай. В седем тръгнах с таблата за чай по коридора към спалнята. Вратата бе затворена. Почуках и влязох. Беше тъмно, оставих таблата на малката масичка до вратата и отидох да вдигна щорите. Препънах се в нещо на пода. Извиках „Бвана!“, но никой не отговори. Отстъпих назад и светнах лампата. Бвана лежеше мъртъв на пода.

— Как разбра, че е мъртъв! Пипна ли го с ръка?

Матюа се навъси.

— Можех да разбера и без да го пипам. Имаше много рани и кръв. Мъртъв беше.

— Кога позвъни в полицията?

— Тогава.

Отговорът почти съвпаднаше с истината. Нямаше нужда да обяснява, че първо побягна от къщата към собствената си стая, седна, тресещ се от ужас, на крайчеца на леглото и започна да се пита какво да прави, дори му бе минала мисълта да избяга.

Но защо да бяга? Нищо не бе направил. Къде да отиде? Селото му е далече и парите няма да му стигнат за автобуса. А какво ще стане с таблата за чай, която бе оставил в спалнята на бвана? Ами с кифлите, които се печеха във фурната? Не може да си тръгне, без да е почистил кухнята, защото в противен случай, когато дойдат полицаите — а той бе сигурен, че в един момент те ще дойдат, — ще разберат, че е бил в къщата и е побягнал. Ще си помислят, че той е убил бвана, и ще го последват в неговото село. Ще вървят по петите му като след диво прасе.

Матюа бе заровил лицето си в ръце, като се мъчеше да прогони прииждащите в съзнанието му образи на неговите деца, вкопчени едно за друго в сянката на тяхната колиба, на жена му, застанала до другите жени, как гледа, че го бият и го замъкват нанякъде. Не мъртвият бвана го бе изпълнил с ужас, а пангата до него, чието покрито със спечена пръст широко острие бе намазано с прясно съсирена кръв.

— Телефонирах в полицейския участък, където работи приятелят ми Тано. Тано не беше там, но другите дойдоха. Отнесоха тялото и ми наредиха да не чистя стаята. Ето ви сега и вас.

Не беше нужно да казва, че едва не е избягал. Не разказвай твърде много за себе си пред другите.

— Ами пангата? Къде е тя?

— Взеха пангата, когато отнесоха бвана. — Отново си спомни за ножа край трупа. Всеки африканец притежава панга, понякога и две. Те са закрила в гората, мотика на нивата, брадва за сечене на бамбук или за цепене на дърва за огъня, нож за рязане на папая^[5] и за изстъргване на семената ѝ. Всичките са с еднаква масивна дървена дръжка и широко острие, продават се в индуския дука за петнайсет шилинга парчето. Трудно можеш да ги различиш, но мъжът познава собствената си панга като собствената си жена.

— Пангата е моя — каза Матюа и видя как англичанинът вдигна глава и го изгледа. И индусът го погледна, а също така и Тано, и африканският полицай до него. — Вчера работих на моята шамба, прекопах боба. Като свърших, оставих пангата отпред, пред вратата на стаята си, все още с пръст по нея. Беше там снощи, когато си легнах, но тази сутрин я нямаше. Бих искал да ми върнат пангата, когато си свършат работата в полицията.

— Ама че нахалство! — възкликна индусът. — Искал си пангата, моля ви се!

Полицаят африканец до Тано пристъпи крачка напред и за пръв път проговори. Матюа не знаеше как се казва, но го виждаше понякога в града с Тано.

— Една панга струва петнайсет шилинга. Матюа има право да си я вземе.

— Тя е оръжието на убиеца, идиот такъв! — изкрещя индусът.

— Какво ще правим с нея, след като разследването приключи? — тихо попита Тано.

— Откъде да знам? — каза индусът.

— Много добре знаеш. — Тано повиши глас. — Ти ще я вземеш! И после ще я продадеш на някой за много повече от петнайсет шилинга. Пангата си е на Матюа. И ще му бъде върната.

Омразата, която искреше в очите на Тано, изпълни Матюа с радост. Те отново бяха момчета, бяха заедно.

— Стига толкова! — заповяда англичанинът и се обърна към Матюа. — Не си ли чул някой да идва до къщата ти през нощта?

— Нищо не съм чул.

— Какво е търсил убиецът?

Матюа се навъси, без да е сигурен, че е разбрал правилно.

— Не знам какво искате да кажете.

— Убиецът е търсил нещо. Иначе защо ще прави това? — Англичанинът кимна към съсипаните мебели.

— Не зная. Вероятно пари.

— Но нали бвана си държи парите в сейфа в спалнята?

— Да, но там едва ли е имало много пари. Сега е краят на месеца, а бвана винаги отиваше в банката на първо число.

— Оттам всичко е изчезнало — каза англичанинът.

— Бвана казваше, че сейфът не е много сигурен. Затова не държеше много пари.

— Какво държеше в къщата?

Матюа отново се намръщи.

— Не разбирам.

— Убиецът е търсил нещо повече от онова, което е намерил в сейфа. Той е направил на пух и прах проклетото място, за да го намери. Какво е било това? Какво е търсил?

Матюа поклати глава.

— Не знам.

Разпитът продължи още малко и после изведнъж приключи. Матюа бе доволен, тъй като нямаше какво повече да добави. Англичанинът му нареди да почисти къщата. Хазяинът бе уведомен за смъртта на наемателя си и вече бе намерил нов. Утре щяха да пристигнат от Найроби.

Матюа се надигна от стъпалото и отиде да нагледа огъня. Бе усетил сладкия аромат на боба и месото, които се готвеха заедно, и установи, че е гладен. Тъкмо си мислеше колко е хубаво да сподели храната с някого, когато чу стъпки по пътеката от другата страна, на пиперовите дървета. Не беше сигурен дали стъпките са истински, или са плод на въображението му. И в този миг дъхът изведнъж спря в гърдите му. За първи път му дойде на ум, че ако убиецът не е намерил това, което е търсил, може да се върне.

— Джамбо! — чу се поздрав откъм дърветата.

— Джамбо! — отвърна Матюа, а сърцето му тупкаше като птичка, хваната в капана на гърдите.

— Хабари гани, как е?

Матюа усети, че сърцето му се успокоява. Позна гласа.

— А, Тано! Надушил си месото и боба чак от другата страна на реката!

Седнаха на стъпалата и ядоха с пръсти, като топяха царевичните питки в яхнията. Отначало говориха за това-онова, а после Матюа попита:

— Какво мислят в полицията за убийството на бвана? Знаят ли кой го е извършил?

— Някой крадец.

— Крадец ли? Но кой?

— Откъде да знаят? Не си е оставил името.

Матюа се намръщи. Не му хареса шегата на Тано.

— Но полицаите са умни. Имат начини да открият.

— Какво да открият? Какво може да се открие в тази къща? Ти намерил ли си нещо?

Матюа поклати глава.

— Нищо не съм намирал. Само ми се струва странно, че бвана е бил убит с моята панга, а останалото е направено с друг нож.

— А ти как разбра?

— Кръвта щеше да се изтрие, а също и пръстта от бобената ми градинка, ако с моята панга бяха разрязани дюшекът и бяха разпорени възглавниците.

Тано го изгледа особено, присвивайки очи.

— Какво според теб означава това?

Матюа тръсна глава.

— Не знам. Вероятно убиецът е някой, който не е свикнал дълго да държи панга. Това, което е направил с мебелите, му е отнело доста време.

Тано се навъси.

— Така е, Матюа. Сигурен съм, че английският полицаи от Найроби не се сети за това. Но ми кажи все пак защо му призна, че пангата е твоя? Няма да умреш без тези петнайсет шилинга.

Матюа вдигна поглед отаницата.

— А защо трябва да я оставям на индуса?

Тано сви рамене.

— И все пак не това е причината.

— По-добре аз да кажа на полицаите, че пангата е моя, отколкото те сами да открият по-късно. Тогава ще стане лошо.

— Как ще го открият? Та нали всички панги си приличат?

— Има разлика. А полицаите са умни. — Матюа замълча, усещайки, че говори за полицаите така, сякаш Тано не е един от тях. — Освен това по-лесно е да кажеш истината, отколкото да излъжеш. Лъжата може да се забрави. Истината — никога.

Тано се изсмя и облиза соса от месото по пръстите си.

— Защо тогава не призна истината за онова, което е търсил убиецът?

Матюа стреснато вдигна глава.

— Какво имаш предвид?

— Каза, че по-лесно е да признаеш истината, отколкото да излъжеш. Защо ме лъжеш в такъв случай, стари приятелю?

— Не разбирам за какво говориш, Тано.

— Много отдавна, когато за първи път дойде да работиш за бвана и мемсахиб^[6] беше още жива, ти ми спомена, че са ти показвали диаманти; диаманти, които бвана е взел от река Конго и ще го вкарат в затвора, ако ги намерят. Ето защо са ги пазели грижливо скрити къщи. Но къде точно, Матюа? Къде криеше бвана диамантите си?

Диаманти. Матюа отново чу думите от устата на Тано и си помисли, че трябва да е голям глупак, дето е забравил. Твърде късно усети, че Тано е забелязал как споменът се изписва върху лицето му.

— Спомни си, нали?

— Години не съм се сещал за тях.

— Е, добре, а сега си спомни. Къде са те?

Матюа се намръщи — само глупак или старец може да забрави нещо, което някога е знаел. „Защо не мога да си спомня? Мемсахиб веднъж му говори за тях, бвана също. Казаха, че ако някой ден кафето не даде реколта, ще дойде ред на диамантите. Но това не е нещо, което европеецът казва на слугата си. Защо аз трябваше да знам? И как съм могъл като глупак да се хваля на Тано. Но това беше отдавна, преди Тано да облече униформата на полицаи“.

— Хайде, Матюа, ние сме стари приятели. Кажете къде са диамантите.

— Не знам къде са — с раздражение заговори Матюа и погледна Тано право в очите. После протегна ръка към празната паница и я занесе отвън на чешмата, за да я изплакне. — А сега трябва да се връщам в къщата. Утре идват нови хора, а има доста работа.

Тано се изправи.

— Аз ще ти помогна. Може би докато чистиш, ще си припомниш. Може би заедно ще ги намерим. Дай ми една от ризите си, Матюа. Не мога да се върна в участъка изцапан като слуга.

Матюа се загледа в колосаната униформа, лъснатите черни ботуши и новия златен часовник, който проблясваше върху китката на Тано. Не беше мислил, че полицаите са толкова добре платени. Без да каже дума, влезе в стаята, за да вземе ризата, която Тано му бе поискал. Щеше му се Тано да си тръгне, да го остави да почисти, но

нямаше да го каже, защото Тано можеше да си помисли, че иска да остане сам и да намери диамантите. Това донякъде бе вярно, но не заради онова, за което си мислеше Тано. Така, както дрехите са в шкафа, месото — в хладилника, и парите — в сейфа, и диамантите са някъде. Но те не са негови и затова той не се бе сещал за тях. Какво ще направи с шепа диаманти? Какво добро бяха сторили те на бвана?

Матюа премете, забърса праха и отнесе пълнежа от мебелите на купчината смет в градината, а в това време Тано прегледа мебелите, като забиваше в ъглите един излъскан нож, който извади от джоба на панталоните си.

По едно време Матюа го повика.

— Помогни ми да изчистя килима, Тано. Вътре не мога. Трябва да го изнеса отвън на въжето и да го изтупам.

Като замахна леко с китка, Тано изпрати блестящия нож в дървената облегалка на стола, където се заби отвесно и затрептя. Матюа се престори, че не е забелязал. Откакто бе станал полицай, пангата вече не вършеше работа на Тано. Но каква полза имаше от такъв малък нож? С него не може да се копае, нито пък да се отсече бамбуково дърво. Матюа се наведе над навития на топ килим и изчака Тано да го хване от другия край.

— Сейфът в спалнята... — започна Тано, докато просваха огромния килим вън върху теленото въже пред кухненската врата. — Защо бвана не си е държал диамантите в него?

— Сейфът не беше сигурен. — Матюа присви очи срещу слънцето, което косо се спускаше през завесата от Пиперови дървета и надничаше над килимената преграда помежду им. Откъде Тано е толкова сигурен, че убиецът не е успял в крайна сметка да намери онова, което е търсил?

Върнаха се в къщата и тъй като килимът вече не пречеше, бе полесно да се почисти всекидневната. Тано му помогна да изнесе част от счупените мебели на верандата и да ги струпа в един ъгъл. Занесоха дюшека на купа смет. После Матюа си сложи огромни чехли от овча кожа и започна да се пързалия по дървените подове и да втрива кокосовото масло, от което широките дъски лъсваха.

— Ожаднях от тая работа — каза Тано и се приближи към шкафа, в който бвана си държеше уискито. — Хайде да пийнем.

Матюа тръсна глава. Той обичаше помбе, африканската бира от неговото село, но не му се нравеше уискито на белите.

— Какво е това? — Тано повдигна малко зелено шише. — Не съм виждал такова уиски.

Матюа погледна към другия край на стаята, където Тано разглеждаше шишето.

— Не е уиски. Това е нещо, което се нарича джинджифилово пиво и се пие заедно с уискито. Когато мемсахиб беше жива, пиеха го с бвана така, с малко лед. Но след това бвана искаше само чисто уиски.

— Пригответи ми едно питие, Матюа. Като това, което е пиел бвана. Представи си, че сега в тази къща аз съм бвана, а ти си ми слуга.

Матюа го погледна.

— Ще ти приготвя питие. Но после ще си вървиш. Пречиш ми да си върша работата. Утре пристигат нови хора и трябва много да се чисти. Може би ще им хареса как съм се погрижил за къщата и ще ме оставят да работя за тях. — Взе от Тано джинджифиловото пиво и уискито и се запъти към кухнята.

Тано извика след него:

— Ще си пия пиенето и ще остана докато изчистиш цялата къща. Не ми харесва това, че не знаеш къде са диамантите.

Матюа се обърна.

— Казах ти, че не знам. Мемсахиб и бвана говориха само веднъж за тях, преди много години. И повече не ги споменаха. Пък и за какво ще са ти те на тебе?

— Диамантите струват много пари, Матюа.

— Кой ще ти даде пари за тях?

— Търговците на пазара.

— Индусите.

Тано сви рамене.

— Ако имам диаманти и искам пари срещу тях, трябва да отида при онзи, който има пари и иска диаманти. Да, при индусите...

Матюа поклати глава.

— Те ще те измамат и после ще съобщят в полицията.

Тано тръсна глава и се изсмя.

— Не забравяй, Матюа. Аз съм полицията.

Матюа тъжно се усмихна.

— Да, понякога наистина забравям. — После се обърна и влезе в кухнята, и взе две високи чаши от един страничен шкаф. Правеше го механично. Уискито и джинджифиловото пиво се наливаха в две високи чаши. Едната за мемсахиб, а другата за бвана. Но това беше много отдавна. Остави едната чаша обратно на полицата и отиде до хладилника за лед.

Пресегна към малката табличка отдясно. И това вършеше механично. Винаги табличката отдясно. А защо не другата? За миг се изправи, вперил поглед в заскрежения отвор, и усети как по устните му пропълзва усмивчица. Пресегна се към табличката отляво и занесе двете таблички в кухнята, сложи ги на шкафа до мивката. Хладилникът също се нуждаеше от почистване.

Тано, облегат на вратата, опипваше острието на ножчето си и замислено наблюдаваше Матюа.

— Това, което каза за търговците индуси, е вярно. Ако ти отидеш при тях с диамантите, те ще съобщят в полицията, но няма да кажат, че си занесъл много диаманти, а само един-два. Но един-два са достатъчни, за да влезеш в затвора за дълго време. А индусите ще задържат останалите.

— Защо ми казваш това?

— Защото искам да знаеш, че без моята помощ няма да имаш голяма полза от диамантите.

— А защо си мислиш, че с твоята помощ ще имам полза от тях? Какво спечели бвана? Не ми трябва твоя съвет, Тано.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че дори да зная къде са диамантите, с пръст няма да ги докосна. И ако попаднат в ръцете ми, ще се отърва от тях.

— Или си глупак, или си лъжец!

— По-скоро съм глупак, Тано, защото не лъжа. Ето ти питието. — Две ледени кубчета звъннаха в чашата в мига, в който я подаде.

Тано я пое с лявата си ръка, но дясната се стрелна напред, сочейки ножа.

— Ако един ден разбере, че си ме лъгал, Матюа, и диамантите са вече твои...

Матюа се взря в очите на мъжа, който като момче бе негов приятел, и после нарочно погледна към чистото острие на ножа в ръката му. Не го беше страх. Тано нямаше да го докосне. Две убийства

в една и съща къща щяха да събудят подозрението на английския полицаи с мустаци като косата на зрял царевичен кочан. Може би той вече подозираше нещо. Матюа си бе признал, че пангата, с която бвана бе убит, му принадлежи, но къде е другият нож, ножът, с които са били разпорени мебелите. Чий е той? Англичанинът не е такъв глупак, за какъвто го мисли Тано.

Погледите им се кръстосаха върху острието на ножа и Матюа се усети, че мисли дали вината е в униформата. Едва ли бвана е имал нещо против смъртта. Вече не бе млад. Бе остарял бързо след смъртта на мемсахиб. Фактът, че Тано го е убил, е голямо злодеяние, но това, че е използвал пангата на стария си приятел, е още по-голямо злодеяние.

Тано вдигна чашата към устните си и отпи голяма глътка.

— Хубаво е. Защо не пийнеш?

Матюа поклати глава.

— Чака ме работа — каза той и се обърна към мивката. Изпразни двете таблички с ледени кубчета и остави водата да тече върху кубчетата. Те се смалиха и той се отърва от тях, като ги избута в канала с ръце. Остави водата да тече, изплакна табличките и ги остави настрана да се сушат. По-късно, след като изчисти хладилника, ще налее в табличките прясна вода и ще ги прибере на мястото им. Известно време все още механично ще посяга към табличката отдясно и няма да докосва тази отляво. Но вече знаеше, че това повече няма да има значение.

До него Тано шумно всмукваше последната глътка от питието, а после изсипа кубчетата лед в мивката.

Матюа обърна глава, когато протегна ръка към крана и изчисти последните две кубчета лед. Скривалището си го биваше.

[1] Господар (англо-инд.). — Б.р. ↑

[2] Дребно хищно животно от семейство виверови. — Б.р. ↑

[3] Баобабово дърво. — Б.р. ↑

[4] Тропическо растение от рода алое. — Б.р. ↑

[5] Пъпешово дърво. — Б.р. ↑

[6] Господарка (англо-инд.). — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.